

KAPITEIN SIMSON

bij de Dwergeren



2w 16 20
15 207 901

KAPITEIN SIMSON BIJ DE DWERGEN



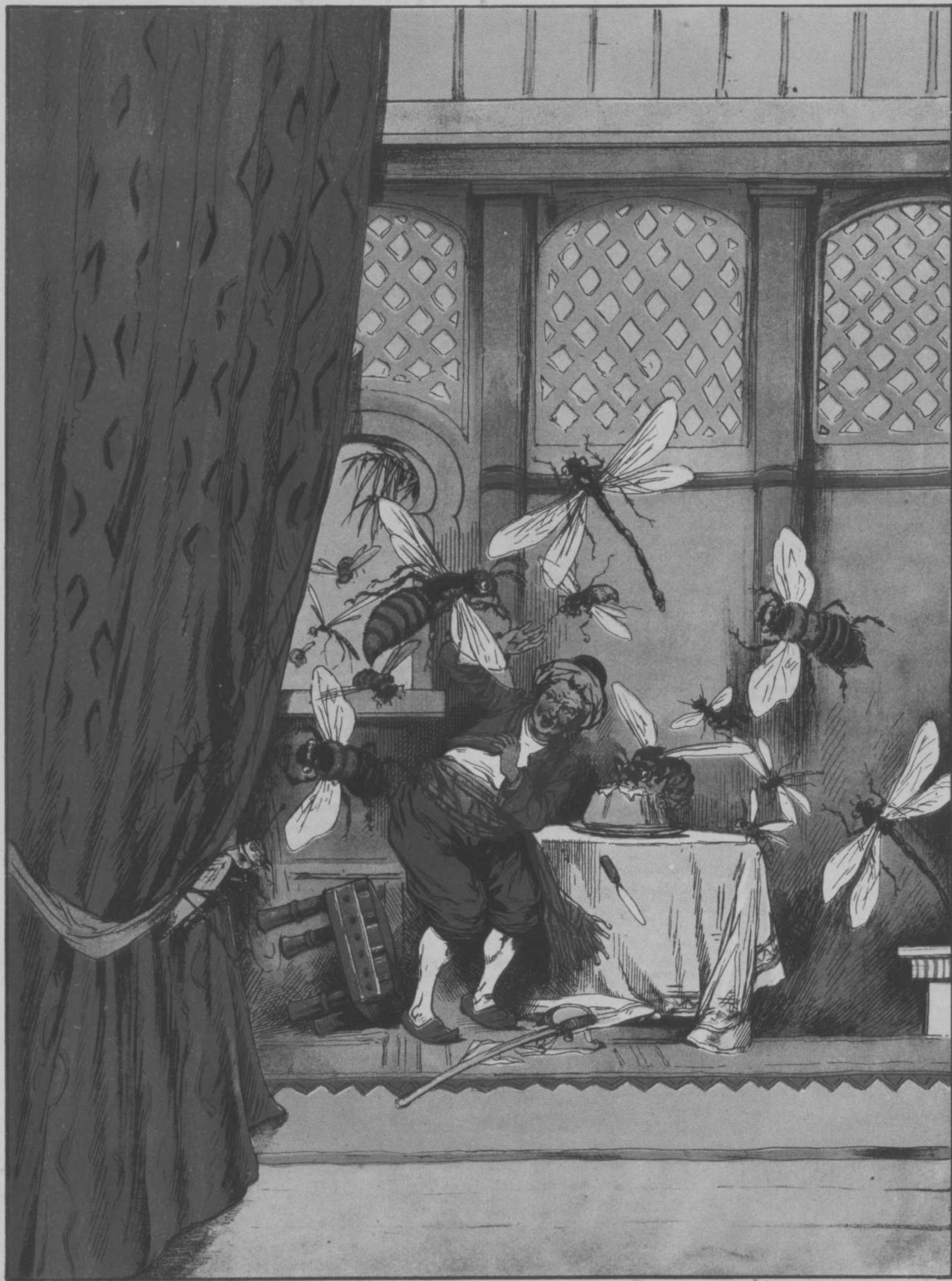
4 Mei 1699 was de driemaster „Zeemeeuw” in een verschrikkelijken storm. Het schip werd als een notedop van de eene naar de andere zijde geslingerd. Hoe ook kapitein Simson werkte, hij was geen baas meer over zijn schip; plotseling voelde men een geweldigen schok en met veel gekraak liep het schip vast op een klip.

De driemaster brak in tweeën en de manschappen konden zich niet redden. Slechts één van hen gelukte het met bovenmenschenlijke inspanning land te bereiken. Kapitein Simson, want die was het, sliep toen dadelijk van vermoeienis in.

Toen hij wakker werd en op wilde staan, bemerkte hij tot tot zijn groote verwondering, dat hij zijn hoofd niet kon oplichten. En toen hij goed keek, zag hij dat hij met heele dunne, fijne draden vastgebonden lag.

Om hem heen bemerkte hij verscheidene kleine mannetjes, die hem met verbazing aanstaarden. Met barsche stem vroeg kapitein Simson wat die comedie te beteekenen had. Maar de mannetjes schrokken zoo geweldig van het harde geluid van zijn stem, dat ze het, zonder ook maar aan antwoorden te denken, op een loopen zetten. Een paar van de mannetjes die moediger dan de rest bleken te zijn, kwamen naar hem toe en maakten de touwtjes los en daarop beduiden zij Simson, dat hij als gevangene mee moest gaan naar hun stad.







In de stad aangekomen werd hij voor den koning gebracht.

Daar Simson erge honger had en de mannetjes eindelijk begrepen, dat hij wat eten wilde, werden verscheidene vaten wijn voor hem gebracht, die hij in één teug ledigde.

Toen werd Simson naar een tempel gebracht, het grootste gebouw uit het land, dat echter meer op een hondenhok geleek. Hier moest Simson in en een smid smeedde hem vast aan een pilaar, met wel negentig kettingen die bij elkaar echter niet dikker

dan een horlogeketting waren. Eenige geleerden van het land namen zijn horloge af en wel maanden lang bestudeerden zij het klokje.

Zoo verliepen er verscheidene dagen, dat de kapitein zich niet vrij kon bewegen. De koning was veel van Simson gaan houden en op een dag werd hij in vrijheid gesteld en verzocht het koninklijk paleis te bezoeken. Het volk was op de hoogte gesteld en de koning had laten aankondigen, dat de bevolking zoo veel mogelijk in huis moest blijven om ongelukken te voorkomen. Simson kreeg van den koning den raad heel voorzichtig te zijn en maar niet in het wilde weg te loopen, omdat het anders misschien slecht met hem zou afloopen. Simson deed dan ook uit voorzichtigheid zijn jas uit, omdat hij bang was met de slippers hiervan eenige dwergjes van de daken te halen, omdat de menschjes haast allemaal op de daken van hun huis waren gekropen.

Hij zette zijn voeten zoo zacht mogelijk neer en toch dreunde de grond als bij een aardbeving. De koning stond op den toren van het paleis en vroeg den kapitein hoe de stad hem beviel. Deze zeide hem dat hij het een prachtige stad vond en hij dankte den koning nogmaals dat deze hem toegestaan had vrij door de stad te wandelen.

Toen kapitein Simson ongeveer een half jaar bij de dwergjes had gewoond, kwam men hem vragen



of hij helpen wilde, omdat een naburig land den oorlog had verklaard.

Simson verklaarde zich onmiddellijk bereid, te doen wat men hem vroeg. Het gelukte hem heel alleen de vijandelijke vloot te vermeesteren en mee te voeren. Drie weken nadat de kapitein de overwinning behaald had, kwamen de vijanden den koning smeeken om den eeuwigen vrede. De koning stelde Simson aan als vrederechter en deze maakte wetten, die bij de bevolking en den koning niet zoo erg in den smaak vielen. Zij hadden liever gezien, dat de vijanden geheel vernietigd werden. De koning wilde daarom wraak nemen en besloot Simson voor zijn rechtspraak te straffen en hem met een gloeiende naald de oogen uit te laten prikken.

Het geheim werd echter aan Simson verraden deze werd over die ondankbaarheid zoo kwaad, dat hij eerst besloot de geheele stad te vernietigen. Maar tenslotte kwam hij van deze gedachte terug, omdat dan ook onschuldigen voor de schuldigen zouden moeten boeten.

Op zekeren dag woedde een hevige storm en den volgenden morgen vond kapitein Simson tot zijn groot genoegen een sloep op het strand liggen. Hij wist deze zeewaardig te maken en stak, toen deze voltooid was, hiermede van wal. Als aandenken nam hij eenige lammetjes en paardjes mee.

Tegen den middag van den vierden dag ontdekte de kapitein door zijn kijker een engelsche boot. Hij heesch zijn vlag en een kanonschot overtuigde hem, dat men hem gezien had.

Het schip kwam op hem af en nam hem met boot en al aan boord. De kapitein van dat schip wilde Simson eerst niet gelooven maar toen deze de lammetjes en paardjes toonde, moest men hem gelooven. In April kwam men veilig in Bristol aan.









CUPIDO BIJ DE REUZEN.

In het jaar 1650 bevond zich op den stillen Oceaan een groot zeilschip. Het was prachtig weer en de reis was dan ook voorspoedig, totdat men de straat van Madagascar gepasseerd had. Want toen brak er een geweldige storm los en het schip werd door de golven als speelgoed opgenomen en weer neergegoot. Plotseling riepen de manschappen, dat er land in zicht was en jawel, toen de kapitein voor zich uitkeek, zag hij hoge rotsen. Opeens gebeurde er echter een wonder, een hoge zee nam het schip op en opeens bevond het zich in kalm water. Den volgenden dag begaven de manschappen van het schip zich aan

land. Onder hen was ook de scheepsdokter Cupido; deze verwijderde zich eenigszins van de anderen, omdat hij wat planten wilde zoeken. Plotseling hoorde hij hard schreeuwen en omkijkend, zag hij de andere mannen hard wegloopen voor een reusachtigen reus. Zij roeiden vlug naar het schip en voeren weg, Cupido alleen achterlatend. Deze verborg zich nu in de halmen, maar voelde zich plotseling vastgepakt door een reusachtigen hand. Hij begon uit alle macht te schreeuwen; maar de hand liet niet los en toen Cupido opkeek, zag hij in een zeer groot gelaat, dat aan een reus toebehoorde. De reus nam Cupido mee naar zijn huis en hier zag hij een gedekte tafel, die wel duizend meter lang was en waaraan drie kinderen en een grootmoeder zaten. De grootmoeder had een bril op haar neus, die wel zoo groot was, als drie vensters bij elkander; zij beduidde Cupido, dat hij mee moest eten, maar deze zag echter geen kans op den hoogen stoel te komen. Daarop nam een jongen van tien jaar Cupido op en slingerde den armen dokter aan een been door de lucht, zoodat hij dacht, dat hij het er niet levend af zou brengen. Maar toen kreeg de bengel een klap om de ooren, die klonk alsof er een geweer werd afgeschoten. Nu moest de knaap hem wel loslaten en de jongen





begon te huilen, dat de ooren van Cupido er pijn van deden.

Nu kruimelde de grootmoeder wat brood op een poppenbord en gaf Cupido wat wijn in een kroes, die wel een emmer leek. Daarop droeg de grootmoeder hem naar bed toe, legde Cupido op een kussen en dekte hem met een zakdoek toe. Toen de dokter uitgeslapen was, ging hij naar een kamer, waar hij

de grootmoeder met een lief meisje aantrof. De grootmoeder droeg het meisje op voor Cupido te zorgen en deze legde hem toen in een poppenwieg, die zoo groot was als het ledikant, dat hijzelf thuis had.

Zoo bleef Cupido lang bij deze menschen, alleen had hij reusachtig veel te verduren van de vliegen, die wel honderdmaal zoo groot waren als in zijn eigen land.

Op een dag nam de vader hem mee naar de markt, om hem aan de meest biedende te verkoopen. De koningin was op den dag der verkoopning ook aanwezig en zij bood zoo een groote som, dat zij eigenares van Cupido werd. Nu kreeg deze een goed leven, hij mocht dikwijls in den tuin rondloopen en keek vol bewondering naar de groote vruchten, die aan de boomen hingen. Maar eens, toen de tuinman aan het plukken van de appels was, lette Cupido niet goed op en kreeg een appel op zijn rug zoodat hij een paar maanden niet meer loopen kon.

De koningin liet een mooi ledikant voor hem bouwen en een tafel met een stoel. Onder het eten moest Cupido altijd verhalen over zijn volk en de gewoonten er van. Maar het grootste plezier had de koningin, als zij Cupido in haar badkuip liet varen, zij ging dan zachtjes blazen, maar voor den armen dokter was het net alsof er een geweldige storm was. Menigmaal viel dan ook het scheepje om en moest de koningin hem vlug uit het water halen, daar hij anders zeker verdronken zou zijn.

Op zekeren dag werd Cupido door een groot gevaar bedreigd.







Het was een heel warme dag en Cupido was op een balcon gaan zitten. Hij had een poosje gezeten, toen een aap hem bij den schouder pakte en meenam. Een meisje had juist gezien wat gebeurd was. Zij riep om hulp en na korten tijd gelukte het een flinke jongen, Cupido uit de handen van den aap te bevrijden. Hij was door dit voorval echter zoo geschrokken, dat hij gedurende langen tijd ziek in bed lag.

Toen hij weer beter was, plaagden de koningin en de hofdames hem geducht met zijn ontvoering door een aap. Cupido had wel goed eten en drinken, maar verlangde er toch naar weer uit het land der reuzen weg te komen. Op zekeren dag, begaf de koningin zich naar het strand en verzocht Cupido haar te vergezellen. Toen men aan het strand gekomen was, ontdekte Cupido een Engelsch vaartuig. Hoe moest hij nu de aandacht van de bemanning op zich vestigen? Hij verzocht de koningin een kanon te doen afschieten, omdat hij eens wilde zien, hoe ver een kogel dragen zou. De koningin, die haar gunsteling graag een plezier deed, liet het doen en alras bemerkte Cupido, dat men op het schip het schot gehoord had. Hij zag, dat men booten uitzette en dat men naar het strand roeide. Cupido schreeuwde de mannen toe, niet te dicht bij de kant te komen en begon door het water te waden, tot hij een der schepen bereikt had. De kapitein vertelde, dat hij op weg naar Engeland was en toen verzocht Cupido hem, hem te willen meenemen, waar de kapitein dan ook in toestemde. Na drie maanden liep het schip de haven van Porthsmouth binnen. Cupido begaf zich nu zoo snel mogelijk naar huis, waar hij door zijn vrouw en kinderen met liefde ontvangen werd.



